

runt, eum apostolicæ sedis præsidem, cujus sententia Julianum depositum dixit, non alium a Zosimo intelligere se satis significat. Quod tamen non eo sensu dictum, ut iisdem synodalibus statutis Pelagius, Cælestius ac Julianus fuerint damnati; sed ut idem Zosimus, qui Pelagium Cælestiumque damnarat, ac missu Tractoria damnari a cæteris præceperat, postmodum Julianum Tractoriæ huic ne subscriberet recusantem, ab episcopatu dejecit.

31. Quapropter et Augustinus (Lib. 1, cont. Julian., c. 12, n. 13), Mario Mercatori concinens, Zosimum Juliani damnatorem nuncupat. Ipsi quippe Zosimum prævaricationis accusant respondens: Innocentii successorem crimine prævaricationis accusas: quia doctrinæ apostolicæ et sui decessoris sententiæ noluit refragari. Sed de hoc interim taceo; ne animum tuum, quem sanare potius cupio, laudibus tui damnatoris exulcerem. Sane pia illa Augustini affectio, qua Juliani animum demulcere ac sanare cupiens, eum exulcerare motuebat, ut ab invidioso damnatoris tal rocadulo se abstineret, exigebat, nisi iudicii alicujus reipso protati veritas illud ab eo extorsisset. Ex iis autem, qui cum Juliano tunc condemnati sunt, nonnullos, Perfidium scilicet, Florum, Marcellinum atque Oronium Cælestini papæ epistola 20 indicat. Hi porro primum Romana in synodo, Zosimo præsidente, sicutis synodalibus de episcopatu dimoti, postmodum Bonifacio Zosimi successore agente, legibus imperialibus ex omni Italia deturbati sunt. Quæ duo Marius Mercator non satis distinguit.

XIII.

32. Zosimus anno 418 Octobris 3 die ad legatos, quos Ravennæ habebat, scribens, quorundam rebellium clericorum suorum injurias adversus se memorat litteras, necnon sua ipsius scripta quibus olim litteris illis responderat (Zos. epist. 14). Sed quia illi, rebellio-

ne non absistentes, ad Comitatum præter canones perrexerant; idem papa, decreto edito, eos a communionem sua submovit, atque hanc sententiam a se subscriptam una cum scriptis, quibus contumeliosas illorum epistolas olim refutarat, Ravennam ad prædictos legatos misit. Hæc autem clericorum rebellium epistolæ, Zosimi apologetica scripta, ejusdemque adversus illos prolata sententia interierunt.

XIV.

33. Neque ambigendum, quin aliquam Zosimus scripserit epistolam de Maximi Valentini episcopi causa, cujus cognitionem provinciali synodo a successoribus suis delegatam esse Bonifacius ipsius successor meminit (Bonifac. 1, ep. 3, n. 1).

XV.

34. Ab Afris, uti vidimus, duo veluti Nicænis decretis præstituta Zosimus quæsierat: nimirum ut Romam liceret episcopis provocare, et ut clericorum causæ apud suarum provinciarum episcopos finirentur. Tunc illi, etiamsi nova et inaudita sibi viderentur, quæ Nicæni synodi nomine proferebantur decreta (Bonifac. 1, ep. 1, n. 4), litteris tamen ad eundem Zosimum datis rescripserunt, sese ea servare sine ulla ejus injuria paulisper sinere usque ad inquisitionem statutorum Nicæni concilii, hoc est, decretis missis, donec Nicænorum explorata sit veritas, sese mortem gerere. An litteræ illæ Zosimo adhuc superstite reddita sint, necne, compartum non habemus. At illud certum, tempus ipsi defuisse quo causam istam finiret.

XVI.

35. Demum hæc Zosimo decreta Pontificalis liber attribuit: Ut diacones lavas tectas de pallis linostimis haberent, ut per parochias licentia esset benedicendi cereum paschalem, ut nullis clericis poculum in publico propinaretur, nisi tantum in cellis fidelium, maxime clericorum.

DECRETA EX EPISTOLIS S. ZOSIMI EXCERPTA.

(Ex Coll. Concil. Mansi tom. IV.)

Apostolicæ sedis auctoritas contra sanctorum statuta D
aliquid concedere non valet.

(Ex Gratiano.)

Contra statuta Patrum concedere aliquid, vel mutare, nec hujus quidem sedis potest auctoritas. Apud nos enim in convulsis radicibus vivit antiquitas, cui decreta Patrum sanxere reverentiam.

EX EPISTOLA AD HESYCHIUM EPISCOPUM.

(Mansi tom. IV.)

I.

Si non fuerit doctus Scripturas non fiat episcopus.

II.

Qui ordinaverit non doctum episcopum deponatur.

III.

Si de infantia tonsus fuerit xx annorum, promoveatur.

IV.

Lector exorcista intra v annos, acolytus et subdiaconus iii sint, diaconus v annos.

V.

Ordo clericus: lector, exorcista, acolytus, subdiaconus, presbyter, episcopus.

VI.

Bigamus vel pœnitens in clero non recipiatur.